

Rebecca Yarros

WILDER

Het gevaarlijkste dat hij ooit heeft gedaan?
Vallen voor haar

THE RENEGADES

WILDER

Eerder verschenen van deze auteur
bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Onverminderd (Flight & Glory 1)

Onbereikbaar (Flight & Glory 2)

Onverwacht (Flight & Glory 3)

Onweerstaanbaar (Flight & Glory 4)

Rebecca Yarros

WILDER

The Renegades – boek 1

Uitgeverij Zomer & Keuning

Tweede druk februari 2019

ISBN 9789401910835

ISBN e-book 9789401910842

NUR 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Wilderness*,

© 2016 Rebecca Yarros

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Rights Mix, Verona (I),
in samenwerking met Entangled Publishing, L.L.C. in de Verenigde Staten.

Vertaling Bart Gijsbertsen, Havana Tekst

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio

Omslagfoto iStockphoto.com / Andrey Danilovich

www.rebeccayarros.com

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor Emily 'Leah' Byer.
Ik kan me geen wereld voorstellen zonder jou
als mijn beste vriendin.

HOOFDSTUK 1

Leah

Port of Miami

De lift was benauwd en ronduit broeierig. Hij was volgeladen met nog vier andere studenten, met bagage en de onmiskenbare smaak van avontuur en zout water.

Met een *pling* gingen de liftdeuren naar de tiende etage open en de piccolo stapte uit met mijn bagage. Kon je ze wel piccolo noemen als ze op een cruiseschip werkten? Stewards? Ik had het eigenlijk moeten weten, aangezien dit schip voor de komende negen maanden mijn thuis zou zijn.

‘Wacht,’ zei ik, terwijl ik hem achternaliep. ‘Dit is niet mijn verdieping.’

‘We zitten goed, hoor,’ beloofde hij me in zijn witte uniform en met een grijns. ‘Ik heb jouw hut hier verderop, Miss Baxter.’

Ik bladerde door mijn mapje, terwijl ik mijn best deed om niet over mijn eigen voeten te struikelen, of over de andere studenten die op verhuisdag de nauwe gang bevolkten. ‘Zie je wel?’ vroeg ik, wapperend met het document uit de sectie over verblijf en maaltijden. ‘Ik zou op de vierde verdieping moeten zitten.’

Tussen de ratten. Ik lachte in mezelf en omzeilde een bezwete jongen, die in een hemd met de Griekse letters van een of andere sociëteit een koffer een kamer rechts van mij binnen werkte.

‘Ik plaats je op dit dek,’ antwoordde hij, waarbij hij mijn terminologie corrigeerde. ‘Weet je of je kamergenoot er al is?’

‘Ze heeft drie dagen geleden de ziekte van Pfeiffer gekregen.’ En ik miste haar nu al, mijn beste vriendin. Ik voelde me bovendien schuldig. Zorgde haar moeder wel goed voor haar? Kreeg ze wel voldoende rust? Ze had de afgelopen twee jaar zo goed voor mij gezorgd toen ik haar nodig had en nu had ik haar gewoon achtergelaten.

Dat had ze je ook opgedragen.

Gezien het feit dat ik de afgelopen twee jaar de deur niet uit ben geweest zonder de aansporing van Rachel – alleen maar uit bed komen was in het begin bijna onmogelijk geweest – kon ik nauwelijks geloven dat ik echt zonder haar was gegaan.

Maar ik moest haar wel gelijk geven – mijn eigen leven leiden, wilde niet zeggen dat ik minder van hem hield. Het betekende alleen maar dat ik ook van mezelf hield.

‘O, wat jammer. Heeft ze wel restitutie ontvangen?’ vroeg hij, terwijl hij een andere groep voor ons liet passeren om hun hut binnen te gaan.

‘Nee, ze komt het volgende trimester.’ Godzijdank was het Study at Sea-programma in trimesters ingedeeld, want anders had Rachel tot januari moeten wachten. Nu kon ze in november aansluiten, in Abu Dhabi.

Abu Dhabi. De toelating tot dit programma – een vol academisch jaar op een cruise rond de wereld – was onwerkelijk geweest. Maar nu maakte ik het echt mee. Ik was in Miami en nam voor negen hele maanden afscheid van de VS. Ik had me alleen nooit voorgesteld dat ik het in m’n eentje zou doen. Dat had ik trouwens ook niet gewild.

Maar daar was het me in dit programma juist om te doen geweest, toch? Ik moest uit de comfortzone stappen waar ik me de laatste twee jaar in had genesteld en het zou ook een geweldige plus zijn als ik verder wilde studeren in International Relations.

Bovendien kon Rachel niet de rest van mijn leven mijn hand vasthouden.

‘Hier is het,’ zei de steward, die met de keycard morrelde terwijl we in de achterkant – het achterstevan, verbeterde ik mezelf – van het schip aankwamen.

Twee meiden in korte jurkjes liepen tegen me op en verontschuldigd-

den zich in het voorbijgaan. Ze giechelden met een onbezorgdheid waar ik een beetje jaloers op was en gingen de hut binnen in de hoek tegenover die van mij.

‘Sorry hoor,’ verontschuldigde de steward zich. ‘Dit is pas mijn tweede dag aan boord en ik ben nog niet zo handig met de sloten.’ Hij haalde opgelucht adem toen het slot open klikte.

‘Geeft niks,’ zei ik, terwijl hij de deur voor me openhield. ‘Dank je wel, Hugo,’ voegde ik eraan toe, nadat ik het groene naambordje aan zijn overhemd had gelezen.

‘Graag gedaan,’ zei hij, terwijl ik hem passeerde en de hal van de suite binnenliep.

Holy shit.

‘Ja, dat was ook mijn reactie,’ zei hij met een ingehouden lachje.

‘O, zei ik dat hardop?’ vroeg ik, verder afgeleid door de marmeren vloeren en de enorme afmetingen van de suite.

Zijn bruine kijkers glommen van plezier. ‘Het is jouw hut. Vloek maar zoveel je wilt. Hier is de garderobe.’ Hij wees naar een deur rechts.

Garderobe? Mijn hele kamer zou hierin passen. Ik filterde hem weg en keek rond. Er waren twee slaapkamers aan de rechterkant, verbonden door een grote badkamer met dubbele wastafels, een douche en een whirlpool. Dit meen je niet.

Ik tilde mijn kin van mijn schoenen, terwijl ik nog verder de suite binnenliep. Er was een eetkamer met een tafel voor zes en een woonkamer met soepele, boterzachte leren banken en een breedbeeld-tv. Maar het was niet de ruimte waardoor ik sprakeloos was, het was het uitzicht uit de kamerhoge ramen die deze prachtige suite omgaven. Hoe zou het zijn als je hier de komende negen maanden iedere ochtend mee wakker kon worden? Om die enorme deuren naar het balkon door te lopen en te baden in de zon?

Om het soort persoon te zijn die zelfs maar zou kunnen overwegen om de prijs voor zoiets even af te tikken?

Het was allemaal perfect, maar het was niet van mij.

Als dit ook maar voor een week op mijn rekening zou gaan, kon ik al mijn spaargeld tot op de laatste dollar vaarwel zeggen.

‘Hugo, ik hoor hier niet te zijn. Ik zit in het Study at Sea-programma. Ik moet op dek vier zijn.’

Hij stopte even met het inspecteren van de voorraad van mijn minibar en keek me aan. ‘Ja, dat weet ik.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik bedoel dat ik weet dat je in het programma zit. Ikzelf ook. Maar hier moet je toch echt zijn, geloof me. Je bent privélerares, toch?’

Ik knikte. Dat was het aanbod geweest dat me wakker had geschud, dat me dit jaar weer tot leven had gewekt: als ik één student op de *Athena* bijles zou geven, zouden niet alleen mijn collegegeld, veldonderzoek en kost en inwoning worden betaald, maar het programma zou hetzelfde doen voor Rachel. Zodra ik mezelf ervan had verzekerd dat het niet om een of andere wrede grap ging, had ik mezelf in mijn arm geknepen en de papieren getekend. Met mijn ouders die bedolven waren onder torenhoge medische rekeningen en de verklaring van Rachels superstrengere ouders dat zij alleen maar mee mocht als ik ook ging... nou ja, alle puzzelstukjes vielen gewoon precies op hun plaats.

‘Nou, dan is dit jouw hut.’

‘Dat kan niet,’ protesteerde ik, kijkend naar de kroonluchter. *Serius? Een fucking kroonluchter?* ‘Krijgt elke privélerares een suite? Zelfs met een schip dat zich richt op rijkeluijskinderen kan ik me toch niet voorstellen dat het programma zo zwaar om privéleraren verlegen zit.’

Hij stond op en lachte. ‘Nee, alleen jij. Kies maar een slaapkamer. Of bekijk het balkon. Ik zal Mrs. Trenton even inseinen, als je je daar beter door voelt.’

‘Dat zou fijn zijn, ja, dank je.’ Ik koos het balkon. De middag liep op zijn eind – de lucht was nog zwoel toen ik de zware glazen deur openschoof en op het gepolijste houten dek stapte. Augustus in Miami was net een oven en het hielp niet om er een spijkerbroek in te dragen. Ik bond mijn dikke haar in een slordige knot om het uit mijn nek weg te krijgen en schuifelde naar de gladde reling, om te kijken hoever ik durfde. Daar was het deze trip om te doen, toch? Maar ik kreeg het met elke stap benauwder en toen het water tien verdiepingen beneden me in het zicht kwam, leek het geraas in mijn oren iets te veel op de wind door een kloof in Californië en wat te weinig op een zacht briesje in

Miami. *Niet nu. God, niet nu.* Ik luisterde naar de waarschuwing van mijn lichaam en trok me terug van de misselijkmakende hoogte. *Er nog niet helemaal klaar voor dus.* Maar ik had negen maanden de tijd op dit schip en misschien zou het me tegen het einde wel lukken, als ik elke dag een stukje verder probeerde. Tot die tijd... nou ja, bleef ik nog maar mooi een eindje weg.

Het was een schitterende ruimte met een armada van loungestoelen met plofkussens en een vrij uitzicht op de rechterkant – stuurboordzijde – van het schip naar beneden.

Een kleine tien meter verderop leunde een andere student tegen de reling, zijn sterk gebruinde, afgetrainde, getatoeëerde lijf publiekelijk tentoongesteld in niks anders dan een donkerblauwe board short met een soort alohaprint, die laag om zijn heupen hing.

Ik staarde onverholen naar de scherpe aftekening van zijn spieren, van zijn goddelijke wasbord tot de manier waarop zijn biceps zich aanspannen, met die tattoos die golfd en toen hij zich met een zucht van de reling afzette, zijn handen door zijn ravenzwarte haar haalde en achter zijn hoofd vouwde.

Hij was *hot*. En niet zomaar een beetje hot, maar echt op een ik-kan-jet-met-één-blik-laten-klaarkomen-manier. Hij had verdomme nog niet eens mijn kant uit gekeken en ik was al halverwege.

Doe normaal zeg.

Ik schudde mijn hoofd en rukte mijn ogen van hem los. Wat had het voor zin om te dromen van een prijs die zo onbereikbaar was, dat het eigenlijk niks meer met sport te maken had. Trouwens, van wat voor sport kreeg een jongen eigenlijk zo'n lichaam? Waar iedere spier een doel diende?

Mijn blik keerde terug naar de vreemdeling en bewonderde de krachtige gelaatstreken die ik hiervandaan kon ontwaren, de tattoos die met zijn huid meebewogen.

Niet voor jou. Nee, natuurlijk niet, maar nog even loeren kon heus geen kwaad. Godsamme, het bevestigde op zijn minst dat mijn seksdrive nog werkte... en momenteel blijkbaar op volle toeren.

Hij leek bedachtzaam, alsof hij een onmogelijke, Atlaswaardige last op zijn schouders droeg. En hoewel ik me ergens afvroeg wat iemand

als hij nou voor zorgen kon hebben, voelde ik ook ergens de drang om hem te troosten.

Toen betrapte hij me.

Ik negeerde mijn vluchtreflex en dwong mezelf om zijn blik over de afstand die tussen ons lag vast te houden. Hij hield zijn hoofd schuin, alsof hij zich afvroeg of hij me kende, en glimlachte.

Jep. Mijn seksdrive deed het nog.

Godver, hij was niet alleen hot, hij was ook echt mooi.

Achter hem ging de deur open en verscheen een godin met lange blonde haren en nog langere benen aan dek. Hij draaide zich naar haar om en zijn hele houding drukte nog maar één ding uit: overmoed.

‘Klaar?’ vroeg ze. Zelfs haar stem klonk geweldig.

Ik keerde me van het evidente stelletje af en werd gered door Hugo, die de deur opende. ‘Miss Baxter?’

‘Leah,’ verbeterde ik hem.

‘Leah, Mrs. Trenton is er.’ Hij hield de deur voor me open en ik liep erdoor, terwijl ik in gedachten al deze overdaad – inclusief die lekkere vreemdeling – vaarwel kuste.

Er boog zich een blonde vrouw van middelbare leeftijd in een mantelpakje over een stapel papieren aan mijn eettafel. *De eettafel, niet de jouwe. Wen er maar niet aan.*

‘Miss Baxter.’ Ze begroette me met een lach en een uitgestoken hand, die ik schudde. ‘Ik begrijp dat je niet tevreden bent met deze kamer?’

Ik voelde mezelf onmiddellijk rood worden. ‘Nee, juist wel. Hij is schitterend, maar ik zou een meer centrale hut moeten hebben op het bemanningsdek. Is er nog een andere Leah Baxter aan boord?’

‘Nee hoor, dit was geen vergissing. De student die je lesgeeft, heeft verzocht om je hier te huisvesten, zodat hij je makkelijker binnen handbereik heeft, gezien zijn drukke schema.’

‘Maar wie zou zoiets nou doen?’

‘Paxton Wilder,’ antwoordde ze, met een glimlach die nog altijd stevig op haar gezicht stond.

‘Miss Baxter, welke slaapkamer wilde je hebben?’ vroeg Hugo vanuit de entree, met mijn bagage in zijn handen.

‘Geen een!’ riep ik. Binnen handbereik? Dacht die vent dat ik hem op zijn wenken ging bedienen? Hopelijk niet, want ik was dus echt niemands meisje.

‘Onzin, geef haar de grotere maar, want haar kamergenoot komt pas in november.’

‘Geen sprake van. Dit is Rachels droom en zij zou de grotere kamer moeten hebben.’

‘Uitstekend. De blauwe kamer dan, met het grotere balkon,’ antwoordde Mrs. Trenton.

Shit. Had ik nou per ongeluk de suite geaccepteerd? ‘Ik kan me dit niet permitteren,’ zei ik zacht.

‘O, daar zal ik het nog wel met de penningmeester over hebben. Goed dan, hier is je ID-kaart. Het is ook meteen je kamersleutel en toegang tot alle vip-privilegijs, zoals het vervroegd ontschepen voor veldwerk, dus raak hem niet kwijt. Hopelijk helpt het halskoord daarbij.’

Vip? Tenzij dat stond voor *very impoverished person* was dat kansloos. Maar ze gaf me de kaart en ja hoor, daar stond het: ELEANOR BAXTER, VIP. Het stond erop, pal naast de afzichtelijke pasfoto die ik in de crui-se terminal had gemaakt. Fijn, mijn normaal gesproken makkelijke bruine haar leek net een *before*-foto uit een makeoverprogramma.

‘Veel plezier aan boord, het komende jaar.’

Hoe ging ik er plezier aan beleven als ik het niet kon betalen? Voor ik er iets verstandigs tegen in kon brengen, was Mrs. Trenton echter al onderweg naar buiten.

‘Hugo, kan ik haar in jouw zorg achterlaten?’

‘Yes, ma’am,’ antwoordde hij, terwijl de deur achter haar dichtviel.

‘Hoe bedoelt ze, in jouw zorg?’ vroeg ik.

‘Jouw studentenbaan is om Mr. Wilder les te geven. De mijne is om jouw butler te zijn. Ik ben er om jou te helpen.’

Butler? Dat was de druppel. Ik was in een parallelle dimensie terechtgekomen. Ik probeerde mijn mond weer op te krikken vanaf mijn schoenen en slaagde er met moeite in om een semicoherente gedachte te produceren. ‘In welke kamer zit Mr. Wilder?’ bracht ik uit.

‘10-32,’ antwoordde hij.

Ik stond al in de gang voor hij was uitgesproken, met mijn ID om

mijn nek. ‘10-32,’ mompelde ik in mezelf, terwijl ik twee deuren verder liep naar die andere hoeksuite en er aanklopte.

Er klonk harde rockmuziek vanuit de kamer en ik klopte nog eens, harder deze keer.

‘Moment!’ zei een luide mannenstem. Even later deed een grote, kale vent open. ‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Eh... ik kom voor Mr. Wilder?’

Hij bekeek me van top tot teen en trok een gezicht. ‘Niet zijn type, schatje. Sorry.’

Als mijn wangen net al gloeiden, stonden ze nu echt in de hens. ‘Ik ben er niet op uit om hem te scoren; ik ben z’n lerares.’ Ik rukte aan het koord om mijn nek en bungelde mijn ID voor zijn ogen.

Hij sperde zijn ogen open. ‘O, Miss Baxter? Hij maakt zich klaar, maar kom maar binnen. Wilder!’ riep hij, terwijl hij de deur achter me dichtdeed. ‘Ik ben Little John, trouwens.’

‘Aangenaam,’ zei ik, en ik beet mijn tong af om niet meteen te vragen waar Robin Hood zich verstopte.

Wilders suite was groter dan de mijne, wat gewoonweg verbluffend was. Wat moest iemand met zoveel ruimte? We kwamen via de entree in de enorme woonkamer en ik snoof. Er hing minstens een dozijn schaarsgeklede meiden in zijn bankstellen, drinkend uit plastic partybekers. Zoveel ruimte had je blijkbaar nodig als je met je eigen harem rondreisde.

Niet meteen een oordeel hebben.

Te laat.

Ik kon er niks aan doen. Ik was hier om serieus te studeren en te reizen en hij, nou ja... blijkbaar niet.

Ik keek op en zag hem de trap af komen. Ik zou misschien versted hebben gestaan van het feit dat zijn suite twee verdiepingen had, als ik niet aan de grond genageld stond door Mr. Onbereikbaar die met een grijns op me afkwam. *Dit meen je niet. Dit. Meen. Je. Niet.*

‘Balkonmeisje?’

O god, hij had me gezien. En die stem. Die was donker, een tikkie rauw en gruwelijk sexy. Bijna net zo sexy als de tattoo van een draak die zich ontrolde, vanaf zijn hart tot waar de staart langs zijn lik-

waardige buikspieren liep. *Niet likwaardig. Gewoon, niet. Echt niet.*

‘Eh, hoi.’ Jezusmina, hoe sneu kon je zijn? ‘Of, nee...’

Zijn onwijs sexy grijns werd nog breder. ‘Geen hoi?’

Ik knipperde. ‘Nee. Tuurlijk wel.’

‘Dan is er niks aan de hand.’

Een van de feestgangers kegelde me omver – recht tegen Wilder op. Hij ving me moeiteloos, met zijn handen stevig om mijn middel. Ik had een dikkere tanktop moeten dragen – de zijde-achtige stof van deze liet de warmte van zijn handen zomaar door en maakte elke zenuw in mijn huid wakker.

‘Alles goed?’ vroeg hij, waarbij hij de volle straal van zijn onvoorstelbaar blauwe ogen op me richtte. Magnetisch. Groots. Hypnotiserend. Dat waren allemaal betere woorden om de waanzinnige kleurschakeringen erin te omschrijven, of de manier waarop hij me zonder de minste moeite op mijn plek hield.

Mijn eerste indruk was juist geweest. Hij kon me waarschijnlijk met zijn ogen laten klaarkomen... en de juiste blik was nu op mij gericht, met alle precisie van een geleide raket naar mijn kruis.

Ik geloofde niet in liefde op het eerste gezicht. Zo dom was ik niet. Maar wetenschap? Biologie? Feromonen? Ja hoor, lust op het eerste gezicht, daar geloofde ik heilig in.

Woorden Leah. Vind ze.

‘O, je hebt je lerares gevonden,’ zei Little John, met een klap op Wilders schouder. ‘We moeten zo weg, dus bereid je voor.’

Wilder verstijfde en zette me voorzichtig van zich af. ‘Ben jij Eleanor Baxter?’

‘Leah,’ verbeterde ik hem automatisch, en ik haakte mijn duimen in de riemlussen van mijn broek.

‘Holy shit.’ Hij deed zijn ogen dicht.

‘Alles goed met jóú?’

Hij knikte, zijn ogen stijf dichtgeknepen. ‘Ik haal je alleen uit de neukbare categorie in m’n hoofd. Kost even een momentje.’

Wacht. Hij had verschillende categorieën? Of nee, correctie – ik had die gast nog maar nauwelijks ontmoet en hij had me al meteen in de *friendzone* gezet?

Onbereikbaar.

‘Leah,’ zei hij, terwijl hij met een flauwe glimlach zijn ogen weer opendeed, alsof hij ervan genoot om het uit te spreken. ‘En wat kan ik voor je betekenen?’

‘Je kunt me vertellen waarom ik in een gestoord-grote suite zit die ik met geen mogelijkheid kan betalen en aan ze vragen om me te verhuizen, aangezien jij blijkbaar mag bepalen waar ik slaap.’ Ik sloeg mijn armen onder mijn borsten over elkaar, me ervan bewust dat ik zat te wriemelen.

‘O, echt? Bepaal ik dat?’ vroeg hij met een veelzeggende lach.

Friendzone was bij hem schijnbaar nog steeds flirtzone.

Ik probeerde over zijn schouder te kijken, maar me realiserend dat hij daar te lang voor was, keek ik om hem heen naar de collectie van meiden, die met elkaar samen misschien één hele outfit zouden kunnen maken, als ze al hun kleren aan elkaar zouden rijgen. ‘Helaas wel. Kijk, ik heb er niks tegen om je les te geven. Ik doe het graag, om in dit programma te kunnen zitten, maar ik kan het evengoed vanaf dek vier. Ik wil mijn eigen kamer terug. Onmiddellijk.’

Hij zette grote ogen op. ‘Je wijst de suite af?’

Ik rechtte mijn rug. ‘Inderdaad.’

‘Wilder, we moeten gaan, man,’ zei Little John, waarbij hij hem een kluwen zwarte bandjes overhandigde.

‘Dat is niet oké,’ zei Wilder.

‘Gast, we hebben een schema en de crew zit al in de startblokken.’

Hij wuifde Little John weg. ‘Nee, geen probleem, ik heb het tegen Leah. Je kunt de suite niet weigeren. Hij is van jou.’

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd.

Hij stapte in de kluwen en werkte zichzelf erin tot hij het ding aanhad dat klaarblijkelijk een of ander harnas was, en klikte hem vast op zijn borst met een laatste snelsluiting. ‘Leah, hij is al betaald.’

Wacht. Wat?

Ik stond letterlijk met mijn ogen te knippen en wist dat mijn anti-kapitalistische ouders zouden kreunen als ze mijn twijfel konden horen. ‘Mr. Wilder, dat is... veel te veel. Ik had alleen kost en inwoning nodig; zelfs de excursies aan wal waren al te veel.’ Wat verwachtte hij

van me met zo'n 'geschenk?' Wat wilde hij zo makkelijk binnen zijn handbereik hebben?

'Zeg maar Paxton, of Pax, wat je het makkelijkst vindt. En je houdt gewoon die suite.'

'Wilder, we moeten echt gaan, man,' riep Little John over de muziek heen, waarbij de brunette naast hem ongedurig naar ons staarde.

'Oké. Leah, kunnen we dit later afronden?'

Ik schudde mijn hoofd. Ik zou deze moed niet nog een keer kunnen verzamelen. Nog meer en ik zou baden in de weelde van die kamer, het uitzicht, het bed en dat bad, dat een weldaad zou zijn voor mijn stijve spieren. 'Nee. We ronden dit nu af.'

Hij keek me schuin aan, precies zoals hij buiten aan dek had gedaan, maar die bedachtzame vent was er nu niet. Deze man was zelfverzekerd en straalde een onverholen en ondubbelzinnige seksualiteit uit, die maakte dat ik blij was dat ik mijn spijkerbroek aanhad. 'Heb je zin in een avontuur?'

'Wat? Ik ben op een cruise gegaan, toch? En wat heeft dat te maken met het minilandgoed waar mijn koffer momenteel op kampeert?'

Hij keek me onderzoekend aan en ik schuifelde ongemakkelijk. Deze gast bracht me uit mijn zwaarbevochten balans, en dat kon ik me niet permitteren, niet nu ik nog maar net weer op eigen benen stond.

'Goed, nou, als je deze discussie wilt voortzetten, zul je met me mee moeten komen. Is dat goed?'

'Prima,' antwoordde ik.

'Na jou.' Hij gebaarde naar de deur en ik liep voor hem uit door het gezelschap. Toen we Little John bereikten en de brunette me verwaand aankeek, stopte Paxton.

'Zoe, sla jij deze maar over. Ik neem jou een andere keer wel mee.'

Haar mond viel open. 'Dat meen je niet.'

'Bang van wel.' Hij gunde haar verder geen blik waardig en riep tegen zijn gasten: 'Zullen we dit aan dek voortzetten? Ik zie jullie bij het zwembad!'

We verlieten de kamer onder luid gejuich. 'Internationaal studentenfeestje,' mompelde ik, terwijl ik de brede rug van Little John door de gang volgde.

‘Ik zit niet bij een sociëteit.’ Paxton lachte achter me, terwijl we een paar studenten ontweken die hun kamers betrokken. ‘En kun je me nou eindelijk eens uitleggen wat je tegen die suite hebt? Hij is mooi. Ik heb hem voor de zekerheid nog zelf gecheckt.’

Ik keek om. ‘Wist je dat m’n beste vriendin ook op mijn studiebeurs meegaat? Het is al te veel.’

Hij schudde zijn hoofd alsof ik gek was. ‘Maar je verdient het, als deel van je vergoeding. Geloof me maar als ik zeg dat het niet te veel betaald is.’

Vergoeding? Als hij maar niet denkt... Ik bleef ineens staan en hij botste tegen me op, waarbij ik het metaal van de gesp over zijn borst tegen mijn hoofd kreeg.

‘O, joh, gaat het?’ vroeg hij en hij reikte naar mijn hoofd, maar ik deed een stap terug voor hij me kon aanraken. Eén keer was al meer dan genoeg.

‘Ik ben je lerares. Dat is helder, toch? Alleen je lerares. Alleen studeren. Er is geen enkele reden waarom ik een enorme suite zou moeten hebben, met een,’ ik slikte even, ‘aparte slaapkamer.’

‘Is dat wat je denkt?’ vroeg hij met een ongelovige lach. ‘Leah, stap in de lift.’

We stapten in de kleine ruimte en Little John deed alsof hij ons negeerde, klooiend met de banden van een ander harnas om ons privacy te geven.

‘Wat moet ik anders denken?’ vroeg ik, terwijl we omlaaggingen. ‘Ze hebben me al verteld dat je me “binnen handbereik” wilde hebben. Ik wil gewoon dat het vanaf het begin kraakhelder is wat we van elkaar mogen verwachten.’ *Ik ben hier zeker weten niet om je op je wenken te bedienen.* Vooral dat bedienen niet.

‘Ik ontkom niet aan de mensen, zelfs niet in m’n eigen suite,’ antwoordde hij simpelweg, terwijl de nummers bij elke verdieping die we passeerden oplichtten. De deuren plingden en ik volgde hem over het bemanningsdek naar de loopplank naar buiten.

‘Wat heeft dat met mijn suite te maken? En waarom gaan we van boord? We vertrekken,’ ik keek op mijn horloge, ‘over precies een kwartier. Ik zou het best wel fijn vinden als ik dan aan boord was.’

‘Geen zorgen. Het schip gaat niet zonder mij weg en ik zorg wel dat je aan boord komt.’ Hij lachte nog breder, wat twee kuiltjes onthulde. *Tering.* Ik moest echt een manier vinden om niet door deze jongen te worden beïnvloed, als ik hem het komende jaar les ging geven. Ik zou er niet veel van terechtbrengen als ik niet helder kon denken en wat had ik dan? Hij moest slagen, anders was mijn studiebeurs vervlogen. Rachels studiebeurs ook. En de geweldige ervaring voor mijn vervolgstudie. Zo stond het ervoor. En trouwens, hij was niks meer dan een mooi smoeltje en er was heel wat meer voor nodig om mijn interesse te wekken.

Prima, dan vind je Paxton Wilder vanaf dit moment gewoon niet aantrekkelijk. Niet. Absoluut niet.

‘Voorzichtig,’ zei hij, en hij bood me een helpende hand toen we de loopplank op gingen.

Oké, misschien een klein beetje.

Ik pakte zijn hand, meer bezorgd om niet onderuit te gaan dan om andere dingen. Zijn huid was warm en zijn greep stevig, terwijl we de loopplank af liepen. Hij liet me los en toen drong het pas tot me door dat we al onderaan waren.

Ik was niet één keer uitgegleden of in paniek geraakt door de hoogte. Een wonder.

‘Dank je,’ zei ik zacht.

‘Niks te danken,’ antwoordde hij laconiek. ‘Moet je horen,’ begon hij, terwijl we door de bijna verlaten terminal liepen, in de tegenovergestelde richting van hoe ik eerder vandaag was binnengekomen. ‘Ik wil dat je de suite houdt en ik weet dat het egoïstisch is.’

‘Hoezo egoïstisch?’ vroeg ik, naast hem.

‘School is altijd moeilijk voor me geweest. Altijd. Ik moet een rustige plek hebben om te leren en ik hoop gewoon dat ik ’s avonds jouw woonkamer – en je hoofd – mag gebruiken, meer niet. Ik heb ervoor gezorgd dat je dicht bij mijn kamer was zodat ik niet zo ver hoeft te lopen en ik kan je niet bepaald bij mij laten intrekken zonder een hoop scheve gezichten. Ik beloof je om een schema met je te maken. Je hoeft me echt niet op m’n wenken te bedienen, maar ik zal wel je hulp nodig hebben. Heel veel hulp.’

Op zijn wenken bedienen? *Het is alsof hij in je hoofd zit.* ‘Ben je echt zo bezorgd om je cijfers?’

‘Er hangt op dit moment meer van mijn cijfers af dan jij je kunt voorstellen. En, wat zal ik zeggen, je zult je niet hoeven te vervelen.’

Voor ik hem verder kon overheoren, opende Little John de deur naar een trappenhuis en leidde ons al fluitend recht naar een andere lift. De deuren gingen open en een lange, afgetrainde, lekkere en al even geta-toeërde jongen leunde tegen de wand, met eenzelfde harnas aan als Paxton.

‘Lekker op tijd, of niet, Wilder?’ zei hij, terwijl hij rechtop ging staan en me openlijk aanstaarde.

‘Leah, deze eikel hier heet Landon, m’n beste maat. Nova, Leah, mijn lerares.’ Hij legde extra nadruk op die laatste twee woorden.

‘Aha.’ Zijn wenkbrauwen verzezen boven smaragdgroene ogen. ‘Hallo Leah. Ben je er helemaal klaar voor?’

‘Ik denk het wel,’ antwoordde ik. ‘Voor zover je je kunt voorberei-den op een cruise rond de wereld, hè?’

Zijn ogen vernauwden zich en hij keek opzij naar Paxton.

‘Wilder...’

Paxton zuchtte, terwijl het licht van verdieping naar verdieping ging, onderweg naar boven. ‘Leah, weet je nog van die geheimhoudings-clausule die je moest ondertekenen voor je studiebeurs?’

‘Tuurlijk. Die moest ik tekenen voor de privacy van mijn leerlingen.’

‘Precies. En over het vrijgeven van media?’

Ik fronste. Ik had van alles getekend. ‘Je bedoelt over het toestaan van het gebruik van foto’s en video’s en dat soort dingen, voor toe-komstige promotie van het programma?’

Paxton trok een pijnlijk gezicht. ‘Eh, ja, even daarover. We zijn soort van een documentaire aan het maken, en omdat je m’n juf bent, ga je er hier en daar waarschijnlijk wel in voorkomen.’

‘Een documentaire? Voor webinars of zo? En met hier en daar, bedoel je...’

Hij krabde aan zijn hoofd. ‘Overal. Ik bedoel overal. Ik zal m’n best doen om je buiten beeld te houden, maar dat gaat niet lukken. Ik bedoel, zolang je wilt aanbliven als mijn lerares gaat dat niet lukken.’

Ik hoorde wat hij zei: als ik niet akkoord ging, kon ik zijn lerares niet zijn. En dat betekende geen studiebeurs. Geen Mykonos. Geen Rachel.
Doe het voor haar.

Ik haalde diep adem. 'Hoelang heb ik om te beslissen?'

'Ik gok nog twintig seconden,' antwoordde Landon.

'Wat?' riep ik.

Paxton drukte op de noodrem in de lift. 'Je hebt zolang je nodig hebt. Alleen hou je ondertussen de start zeg maar wel tegen.'

Ik masseerde mijn klamme voorhoofd en vervloekte voor de duizendste keer mijn spijkerbroek. Het was alleen maar een kleine docu. Wie zou er ooit naar kijken? De medioclub van zijn school, welke dat ook was? 'Oké, best.'

Hij ontspande zichtbaar en lachte opgelucht naar me, terwijl de lift weer in beweging kwam. 'Dank je wel.'

'Geen dank.' Trouwens, er was niet veel over mij te vertellen. Ik zou toch op de achtergrond blijven.

De deuren gingen open en de camera's die ons opwachtten, waren... allesbehalve amateuristisch. Ze leken me duurder dan de auto's van mijn ouders. *O. Shit.*

'Doe net alsof ze er niet zijn,' fluisterde Paxton.

'Tuurlijk joh. Doe ik dat wel gewoon.'

De camera's en de crew gingen uit de weg, terwijl we liepen over wat de bovenste verdieping van de terminaltoren moest zijn. Overal glaswanden en minstens tien mensen met camera's, microfoons en lampen.

'Dit is niet voor de medioclub op je school, of wel?' vroeg ik zacht.

'Nee. Daar is het niet voor.'

'Tuurlijk niet,' mompelde ik.

'Zijn jullie er klaar voor?' vroeg Landon in een camera, alsof het een echt persoon was. Hij was als een blad aan de boom omgedraaid, van een chagrijn naar een ster, waardoor ik me afvroeg welke van de twee hij echt was. 'We staan op het punt om dit wereldwijde spektakel af te trappen.'

'En jij, Wilder?' vroeg de cameraman.

'Ik ben er altijd klaar voor,' antwoordde Paxton, met een regelrecht arrogante stem. Hij had dezelfde transformatie doorgemaakt als Land-

on, naar een persoonlijkheid die coolheid en kapsones uitstraalde.

‘En wie is je nieuwe smaakje?’ Iemand van de crew lachte.

‘Pas op wat je zegt, Lance,’ reageerde Paxton, wijzend met zijn vinger. ‘Leah is nieuw in de Renegade-familie en misschien heb je het niet in de gaten, maar ze heeft jouw baan in haar handen.’

De ruimte viel stil en alle ogen richtten zich op mij. Ik had geen idee waar Paxton het in godsnaam over had, maar ik zwaaide toch met een onzeker lachje naar de camera. ‘Hoi.’

Gladjes, Leah.

‘Wilder, we hebben alles klaar. Single links, tandem rechts,’ zei Little John vanaf de andere kant van de kamer, waar een enkele glazen deur naar het balkon openstond.

Paxton ging me voor door de drukte heen, tot we buiten op het stalen roosterbalkon stonden. *Holy shit.* Hoe hoog stonden we wel niet? Hoe wijd waren die roosters? Jezusmina, ik kon tussen mijn voeten door de stoep zien en de kleine menigte die zich daar had verzameld.

Tunnelvisie sloeg toe, het werd zwart in de periferie van mijn gezichtsveld en wat net nog het rooster was geweest, was nu een steile rotswand, met niks tussen mij en de grond in, ver beneden me in de diepte. Ik knipperde heftig met mijn ogen tot het rooster terugkwam.

‘Ik ga weer naar binnen,’ fluisterde ik en ik liep terwijl mijn ademhaling versnelde langzaam achteruit, tot ik tegen de buik van Little John op botste.

‘Deze is voor jou, Bambi,’ zei hij, terwijl hij me het harnas overhandigde waar hij mee had rondgelopen.

‘Wat?’ piepte ik. *Niet naar beneden kijken. Richt je op hem.*

‘Bambi, je weet wel... want je kijkt als aangeschoten wild,’ antwoordde hij.

‘Bambi is een jongetje en waarom zou ik in godsnaam een harnas aan moeten?’

‘Daarom.’ Landon wees naar twee dikke kabels die Paxton aan het inspecteren was, die gespannen waren tussen het dak van de terminal en – *totaal gestoord* – een muur aan het eind van het zwembad.... op het schip. Ons schip. Het schip aan de kade, minstens zes verdiepingen onder ons. ‘We ziplinen het uitzwaaifeestje binnen,’ zei hij met een

grijns, alsof ik er blij mee moest zijn of zo.

‘Niks. Nee. Vergeet het maar,’ zei ik hoofdschuddend, terwijl ik probeerde om me weer in de toren terug te trekken.

‘Wildier, we hebben een no-go,’ riep Little John.

Paxton keek op van waar hij, wat het ook maar voor iets was, aan het bevestigen was, dat mij dood wilde hebben. Hij nam me voorzichtig aan mijn arm mee naar de kant van de toren waar geen camera’s op stonden, en voor het eerst dacht ik eens niet aan hoe lekker hij was, maar meer aan hoelang ik nog moest wachten voor ik hem kon vermoorden en zijn lijk begraven.

‘Ik ga dat echt niet doen, hoor.’ Ik reeg al mijn woorden aan elkaar. ‘Ik weet niet eens hoe het moet en ik wil het ook niet weten. Het is gestoord.’ *En gevaarlijk. En zo ontzettend hoog.*

‘Het is leuk,’ beloofde hij en hij knielde voor me. ‘Hier instappen,’ zei hij, terwijl hij mijn voeten stuurde.

‘Het is niet leuk, het wordt mijn dood en ik wil er niks mee te maken hebben.’

‘Het is volkomen veilig. Nog een stap.’

Mijn benen bewogen als vanzelf, terwijl mijn ogen strak op de zipline gericht waren. ‘Waarom zou je zoiets in godsnaam willen doen?’

‘Omdat niemand het ooit heeft gedaan,’ antwoordde hij, alsof dat voldoende reden was.

‘Heb je er ooit bij nagedacht dat er een reden is dat nog nooit iemand het heeft gedaan? Bijvoorbeeld omdat het gevaarlijk is? Of illegaal?’

Hij lachte en kwam overeind, waarbij hij iets langs mijn benen ophees en vastmaakte rond mijn middel. ‘Het is echt heel veilig. Ik heb het al honderden keren gedaan. Alleen nog nooit naar een cruiseschip, maar wel door het oerwoud, vanaf een parasail, dat soort dingen. Zip-ling is een van de rustigere dingen die ik doe.’

‘Dan ben je knettergek.’

‘Dat zeggen ze wel vaker. Arm?’

Ik stak hem uit. ‘Nou, ik zeg nee. Genoeg met die toren des doods hier. Ik loop terug naar beneden, naar het schip.’

‘Dat kan niet.’

‘Pardon?’ vuurde ik terug, terwijl hij de snelsluiting voor mijn borst vastklikte. Holy shit, ik had het harnas aan. ‘Ik ben een volwassen vrouw en ik kan wel degelijk nee zeggen.’

‘O ja, dat kun je absoluut. Maar ze hebben de deuren al gesloten en zijn al gestart, zie je wel?’ Hij wees achter hem.

Ik leunde om zijn brede schouders heen, waarbij mijn vingers zich in zijn strakke, getatoeëerde huid begroeven, om niet over de reling te vallen. Hij had gelijk. De deuren waren dicht, de loopplanken waren allemaal al weggehaald en de motoren draaiden.

‘Dit kún je niet serieus menen.’

‘Bang van wel,’ zei hij, met een verontschuldigend opgetrokken neus. ‘Luister, Leah, ik heb een inschattingsfoutje gemaakt. Ik had nooit verwacht dat je dit niet zou willen doen. Zodra je ermee akkoord ging om met me mee te gaan, dacht ik dat je wist waar je aan begon.’

‘Wat?’ Ik sloeg zowat achterover. ‘Omdat ik er automatisch van uit zou moeten gaan dat iemand een zipline naar een cruiseschip heeft gespannen?’

‘Nou ja, ik ben niet zomaar iemand,’ zei hij. ‘Ken je mij dan niet?’

‘Ongelooflijk, kan het nog arroganter?’

‘Ja hoor.’

Ik snoof. ‘Moeilijk voor te stellen. Wat moet ik nou?’

‘Samen met mij gaan, dus in tandem,’ antwoordde hij met een brede grijns, met kuiltjes. *Eikel*. ‘Het wordt leuk. En het is de enige manier om nog aan boord te komen, want ze vertrekt zodra we landen en ze de lijn losmaken.’

‘Wilder, we moeten gaan!’ riep Landon, al ingehaakt aan zijn eigen kabel.

‘Dus ik kan kiezen of ik met jou samen m’n dood tegemoet ga, of naar huis ga?’

‘Je kunt ook in de volgende haven opstappen. Dat is over vier dagen, geloof ik?’

‘Dan mis ik een hele week les!’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ja, dat wel.’

‘Ik. Mag. Jou. Niet.’ Ik beet Paxton ieder woord toe, terwijl Little

John met twee helmen aan kwam zetten. *Hou je vast aan je boosheid, dat is veiliger dan angst.*

‘Nou, ik mag jou eigenlijk best wel, dus daar doe ik het dan maar mee. Niet zo gek trouwens. Ik vond *firecrackers* altijd al mooi vuurwerk.’

Onvoorstelbaar.

‘Actie, kinders,’ riep Little John. ‘Kom op, doe eens iets geks in je leven.’

‘Dat lijkt mij eerder een kortere weg naar de dood. Tenzij je een gegarandeerde manier hebt om mijn veiligheid te waarborgen.’

Hij pakte de helm van Little John aan, bevrijdde mijn haar uit het elastiek en liet zijn vingers over mijn haar glijden. ‘Je hebt prachtig haar, Leah.’

‘Je hebt een gigantisch ego, Paxton,’ schoot ik terug.

Hij zette de helm op mijn hoofd, trok het riempje onder mijn kin aan en klikte het vast, om vervolgens hetzelfde te doen voor hemzelf. ‘Als er iets was wat je deze trip echt zou willen doen, wat zou dat dan zijn?’

‘Niet ziplinen.’

‘Dat is geen optie. Serieus. Waar heb je het meest naar uitgekeken?’

Ik slikte en concentreerde me op waar ik het afgelopen halfjaar al van had gedroomd. ‘Mykonos. We hebben die week een facultatieve excursie en ik wil mee naar Mykonos.’

Ik zag zijn verbazing, maar hij wist het snel te camoufleren.

‘Echt waar?’

‘Echt waar. Mijn vader vroeg mijn moeder ten huwelijk op Kalafatis Beach.’ Ze was altijd huiverig geweest om te trouwen, überhaupt om zich vast te leggen, maar ze had me eens verteld dat er iets was geweest aan het daar zijn met papa, dat haar in staat had gesteld om haar angsten te overwinnen en haar lotsbestemming te omarmen. Ik wist dat het stom was, maar ik kon de hoop niet laten varen dat ik misschien, als ik daar stond, hetzelfde zou kunnen doen. Maar op dit moment hield die angst mijn voeten stevig aan de grond genageld en bij die kabel uit de buurt.

‘Afgesproken. Ik breng je naar Mykonos.’

Wetend wat die excursie kostte, en dat hij niet werd gedekt door mijn beurs, stakte mijn adem in mijn keel. ‘Waarom?’

‘Omdat ik mijn juf op dat schip moet krijgen.’ Hij keek langs me heen en de brutale grijns keerde terug, luttele seconden voor er een cameralens boven mijn linkerschouder verscheen. Tot zover onze privacy. ‘Het is aan jou, Firecracker, maar je moet wel snel beslissen.’

Als dat niet de smaak van vandaag was.

Hij liep tussen de mensen door met me terug naar het platform waar Landon stond, die behoorlijk geïrriteerd leek.

Mijn hersenen draaiden op volle toeren, maar kwamen tot rust zodra Paxton zijn handen op mijn schouders legde en mijn aandacht opeiste. ‘Als jij dit doet, breng ik je naar Mykonos. Ik zal er persoonlijk voor zorgen dat dit de reis van je leven wordt. Maar je moet akkoord gaan met de overeenkomst. Het lesgeven, de suite, de camera’s, de hele mikmak.’

‘En als ik het niet doe?’

Zijn tong likte langs zijn onderlip en hoe sexy het ook was, leek het meer een onbewust zenuwtrekje. ‘Dan vlieg ik je naar huis, eerste klas, op mijn kosten. Dan kun je hieraan terugdenken als die dag dat je bijna iets onvoorstelbaar stoms deed.’

‘En wat gebeurt er dan met jou? Niks, toch? Jij schudt de volgende naam uit je mouw om je les te geven?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Alle andere privéleraren zijn al toegewezen. En trouwens, jij werd speciaal voor mij gekozen om je academische kwaliteiten. Als ik jou kwijtraak, zak ik waarschijnlijk. En al deze mensen,’ hij wees naar de crew om ons heen en boog naar me toe om te fluisteren, ‘die raken allemaal hun baan kwijt.’

Ik voelde me ineens bezwaard en in dat moment vroeg ik me af of dat soms was geweest wat hem op het schip zo bedachtzaam had gemaakt. ‘Hoelang duurt het?’

‘Vijf seconden, maximaal.’

Mijn hart begon te bonken, alsof het al wist waar het op uit ging draaien.

Als ik mijn ogen dichtield, zou het voorbij zijn voor ik het wist, toch?

Hij streek zorgvuldig mijn haar achter mijn oren en vrij van de riempjes van de helm. Hoe kon ik hem uitleggen wat hij me aandeed zonder alles open op tafel te leggen en voor gek te staan? Zonder die nacht te moeten herbeleven... en de volgende morgen? Zonder de brutale manier waarop hij naar me keek te zien veranderen in de onvermijdelijke blikken van medelijden en morbide nieuwsgierigheid?

Hoe kon ik er ooit overheen komen als ik niet aan boord van dat verrekte schip ging? Was het beter om veilig te blijven, opgesloten in mezelf?

Ja.

Maar de crew om ons heen? De mensen die hun baan zouden verliezen?

Ik keek Paxton in zijn ogen en we hielden elkaars blik even vast, een stille communicatie van iets wat ik jaren niet had gevoeld: vertrouwen. Ik zou veilig bij hem zijn. Mijn hele gemangelde lijf voelde het gewoon.

‘Wat dacht je ervan, Leah? Klaar voor een avontuur?’ Hij vroeg het me deze keer meer ingetogen, alsof hij zich ergens realiseerde wat hij me vroeg op het spel te zetten.

Ik zei dat ene woord waarvan ik wist dat het alles zou veranderen: ‘Ja.’

Maak kennis met The Renegades, en vooral met Wilder

Leah krijgt de kans om een jaar lang te studeren aan boord van een schip dat de hele wereld over vaart. Dan moet ze alleen wel een medestudent bijles geven én hij moet slagen. Lijkt haar geen probleem, want Leah is zelf een topstudent. Als iemand een ander iets kan bijbrengen, is zij het. Maar dan ontmoet ze haar leerling: Paxton **Wilder**. Hij is ongelooflijk aantrekkelijk, en ongelooflijk niet bezig met studeren. Wilder maakt deel uit van een stuntteam, The Renegades, en daar leeft hij voor. Het zal haar dus heel wat moeite kosten om hem iets bij te brengen. Maar misschien heeft hij haar ook wel wat te leren.

Wilder is het eerste deel van de *Renegades*-serie van Rebecca Yarros. Haar eerdere serie *Flight & Glory* ging over het leger en met de *Renegades*-serie neemt ze je mee naar de wereld van extreme sports.

‘Twee woorden: Paxton Wilder. Meer heb je niet nodig om dit boek op te pakken’

– KwanteinWonderland.com

ISBN 9789401910835 NUR 340

9 789401 910835

Z&K

www.zomerenkeuning.nl